

Dzelteni zilā, zeltaini dziļā

Mūsu mežos nedzīvo varenie tīģeri, mūsu mākslīgais kalns nav mistiskā Džomolungma, mūsu Venta nav visu upju karaliene Amazone. Šajā pusē daba ir rāma, maiga un dāsna. Ieklausies jūras gurdajā šūpuļdziesmā, kuru tā dungo, glāstot samtainās smiltis un oļus. Nepalaid garām pludmalē dzintaru, kurā slēpjas Latvju dainu burvība. Ļauj siltajam vējam sajaukt tavus matus un, kaut uz brīdi, – tavu galvu. Ieelpo priežu meža dzestro smaržu, kas raisa dzīvesprieku un veldzē dvēseli. Ieskaties zilajās debesīs, kas kā mīļās māmiņas šalle tevi apskauj un pasargā no visām bēdām. Tā ir Ventspils, kurā man ir paveicies piedzimt.

Dzelteni zilā, zeltaini dziļā... Ventspils katru dienu atklāj man ko jaunu: seno vējrādi spica tornīša galā, tēlainu koka skulptūru vai gādīgo roku kopto puķu dobi. Zied mūsu pļavas un... dvēseles. Tāds ir ventspilnieku dvēseles dziedēšanas noslēpums. Ielas skrien taisni: kad cilvēks skatās uz priekšu, viņam viss ir pa plecam. To nosaukumi liecina, ka pilsētnieki tur cieņā amatniecību un dabu. Ar vārdiem no dzīvnieku pasaules vien ir ap divdesmit ielu: Bebru, Caunu, Lāču, Aļņu, Kurmju, Zaķu, Strazdu, Stārķu, Kaiju, Reņģu... Un tik tiešām, skat: pa kādu puķu dobi vīzdegunīgi pastaigājas strazdi, pieņēmuši savā barā kaiju, kura, salīdzinot ar melnajiem putniņiem, izskatās pēc karalienes-milzenes. Pie ceriņu krūma mazgā ķepu ruds kaķis ar balto apkaklīti, visticamāk, bezpajumtnieks, bet blakus stāv bļodiņa – viņu baro kāda iekļūtīga sirds. Aiz vienkāršas privātmājas žoga luncina asti mazs ņiprs suņuks. Viņa priecīgajam „Čau, čau!” tūlīt pievienojas kaimiņu vaukšķis, un pēc brīža gaiss piepildās ar dažādu balsu kori – no basa līdz soprānam. No suņiem neatpaliek vārnas, žagatas, sīļi... Pat resns samiegoties kurmis izlīdis no pazemes un brīnās: „ro, kas oukš notiek, gul't nevar!” Skarbajam vējam patīk kakofonija, tam arī nemierīgs prāts, tam arī gribās gan gaudot, gan dziedāt, gan spēlēt flautu. Atonālajiem motīviem pievienojas oboja, zari diriģē, lapas danco...

Bet pavisam drīz dabā atgriežas līdzsvars, un pilsēta turpina savu nosvērto dzīves gaitu. Vējš arī norimst un nu mierpilni izdzied stāstu, kā Zemesmāte Māra, Gaismas Ūsiņš un Licējiņa Laima greznās drēbēs ar baltiem zirgiem brauca cauri mākoņiem, dāvinot pilsētai mieru un labestību. Mazie ventspilnieki ērti iekārtojās uz mīkstās zāles, klausās un dzied vējam līdz. Ja bērns dzied, viņš ir vesels un laimīgs, – mēdz teikt mana vīramāte. Mazajiem liekas, ka vējš stāsta pasakas, bet pieaugušie,

kuri nedaudz vairāk saprot no dzīves, zin: Ventspils tiešām ir senās tautas gudrības un dabas enerģijas pilna, pasargāta no ļaunas acs un apdāvināta ar spēju nemitīgi attīstīties. Tās daba ir pasakaina un bagāta, bet ļaudis – nesavtīgi un radoši.

Gadsimtiem ilgi cilvēki mēģinājuši noformulēt, kas ir mīlestība, apgalvojot, ka tik sarežģītas jūtas nevar izteikt vienā vārdā. Var gan, es saku jums, apgarotie filozofi un kaismīgie dzejnieki. Mana mīlestība ir Ventspils, un par to esmu pateicīga liktenim.